

Bari Virág: Megint viszlát

Susorgó hangok törik meg gondolataimat,
Fejtörést igényel, hogy megfogalmazódjon bennem e folyamat,
Hogy szívem üvöltő dobbanása mellett megtaláljam hangomat,
Hogy kinyögjem a szavakat, mik szinte égetik torkomat,
S századjára is elkészönve, hallassam búcsúmat.

Habár azt mondtam, tudom milyen szerencsés vagyok,
Az hazugság volt, hisz' Isten igazából semmit sem tudok,
Ostobán, egészen egyszerűen garantáltra veszem mit kapok,
S mikor köddé válnak azok, hirtelen kapkodok...
De mind hiába, ezért lelkemen zendülnek mollos dallamok.

Egy könnyed mosolyt varázsolok valahogy arcomra,
Szeretném, ha nem tudnád szívem hogy törik darabokra.
Reménykedem, hogy lelkem bakelit-lemeze csak halkán zendít dalra,
Így talán elhisszük, hogy sebeinkre előkerül a kúra,
Ha magunk hitegetve támaszkodunk egy képzelt valóságra.

Szépen ívelt ajkaid megint kiejtik a rettegett szavakat,
Azt mondod: "nemsokára találkozunk", De ez nem üti az igazat
Mintha nappal egyszerűen csak ránk borulna alkonyat,
Szívem-lelkem-testem már mindenhol megoldást kutat,
De a valóság csak egy gonosz kajact hallat.

Hullajtóm fáradt könnyeim, melyek már elhasználtan csillannak,
Fáradtan folynak le kipirult orcáimon, úgy hiszem haszontalanak,
De szükségem van rájuk, mert szívem ízmai fájva húzódnak,
Minden perccel egy újabb részem hagyom itt zálognak.

Félve rebbennek meg pilláim az időt látva,
Ideje indulni, habár most rossz, otthon mindenki virraszt ránk várva,
Mégis az egyetlen hely, ahol kellemes az otthon illata,
Az csakis ott érhet, a te ölelő karjaidban állva

Zörögnek a kerekek, ahogy a gyér havas úton haladunk,
Íriszeink összekapcsolódnak, de megszólalni nem tudunk.
Nincs szükség egy betűre sem, ahhoz, hogy azonosuljunk,
Ujjaink egymásba kapaszkodnak, hátha így maradhatunk,
S talán nem kell majd megint egyedül vándoroljunk.

Egyedül maradv a gondolataimmal kissé megijedek,
A lejtő így már borzasztó, túlon túl is meredek,
Óvatosan, lassítva kéne bevennem, mégis futásnak eredek
Hátha ebből a szörnyű álomból majd egyszer megébredek
S újra a közös időnkben majd nem kétkedek.

Itt van velem, mikor lehunyom a szemem,
Mikor fojtogató s túl hangos lesz a csendem,
Mint kis, rendezett patak: csordogál bennem,
A rengeteg sok szépség, mik már csak az emlékem,
A hagyom, hogy kicsorduljon az utolsó utánim is s megremegjen a testem.

Néha úgy érzem, ha rossz, ha jó, szemem nem lát,
Mintha agyam csak pihenne s nem végezné a dolgát,
Úgy érzem, belsem bármi jóért odaadná magát.
Mégsem...nem hibáztathatom őket, mert jól tudom ezeknek okát,
darabokra tép ez a megint viszlát.